

Bacsóné Melher Mária
BÚCSÚ A KÖRTEFÁTÓL

A tavasz nagy pompával érkezett. Esküvőre készült a természet, a kert fái fehér csipkés virágruhába öltöztek, mint elsőbálos királynők, s termékeny, dúskeblű királynők. Bibéiken ezernyi méh dúdolt szerelmes zümmögéssel, hogy nászuk után, a virágszirmok,- mint jó anyák,- ölükben hordozzák megtermékenyített magzatukat. A hideg tél után, az egész világ életre kelt, csak a délceg termetű, öreg körtefa ácsorgott szomorúan. Ég felé igyekvő, kopasz ágain harkály kopogtatott. Rügyet már nem hozott, lelkét elrabolta a hideg tél. Ő volt a legöregebb királynő a kertben, édes gyümölcsével ellátta családját, de jutott belőle ismerősnek, szomszédnak bőségesen. Rigók, cinegék fészkeltek ágain, menedéket keresve erős karjai között. Most, hiába repdestek a fészekrakásra alkalmatlan, száraz ágak között, tovább vitorláztak ifjú zöld ágakat keresve. Egykor a legszebb dísz volt a kertnek, fiatal csemeték, hajlongtak előtte a szélben, tisztelve erejét, hatalmas koronáját. Most ámulva néztek a kopár ágak közül rájuk tekintő, napsugárba. Mi történt? Hová lett az árnyas oltalom?

A zöld fűszőnyegből előbukkanó szentjánosbogár, egy vakondtúrás felé iparkodott, de útját állta a zöldülő csalánbokor. Pityangok sárga bóbítái nyílottak, alattuk egy házas csiga araszolt, előre nyújtott szarvaival kémlelve az előtte álló akadályokat. Úgy tűnt, a hangyák ügyet sem vetnek a változásra, fel-le futkároznak a hajdan kedvelt öreg törzsön.

Átöleltem a hamarosan kivágásra kerülő, aprításra váró öreg fatörzset, s arra gondoltam, hamarosan pattogva, duruzsolva izzik majd a kandallóban, s melegével még egyszer ő is átölel. Búcsúztam a körtefától, s úgy éreztem, kiszakadt egy darab a szívemből. Néztem szürke ágait, szomorú lelkem a felhőkkel, bújócskázó tavaszi napsugarak vigasztalták, s hajamba belekapott a pajkos áprilisi szél. Megálltam a kertkapunál, kézfejemmel eldörzsöltem egy leguruló könnycseppet, s megsimogattam a kerítéshez simuló kökénybokor csipkeruháját.

